NOVINY

NEMOCNICE NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ
příspěvková organizace

LÉTO 2022

NOVOMĚSTSKÉ NEMOCNICE

Nevážně i vážně. Den zdraví pobavil, poučil i inspiroval k navázání spolupráce

„Jste tu dvě a já vás vidím tři," konstatoval s úsměvem jeden z návštěvníků Dne zdraví v novoměstské nemocnici, který si vyzkoušel brýle simulující stav opilosti. Nebyl sám, kdo se přišel podívat, poučit se a pobavit. Den zdraví si v novoměstské nemocnici užívali malí i ti odrostlejší.

DEN ZDRAVÍ V NEMOCNICI NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ. Foto: Helena Zelená Křížová

Kdo chtěl, koupil si sladkou dávku zdraví od novoměstských včelařů, kteří měli svůj stánek před pavilonem chirurgických oborů. Na stejném místě potěšily tanečně-sportovním pohybem v rytmu hudby přítomné diváky i mažoretky z Domu dětí a mládeže. Uvnitř pavilonu se prezentovaly firmy, školy, spolky i organizace, které mají jedno společné – starají se o zdraví nebo dokonce zachraňují životy. Nechyběl ani tradiční návštěvník, kostlivec Karel, jehož přivezli zástupci firmy Medin.

Na Den zdraví do novoměstské nemocnice tentokrát zavítali i významní hosté – senátoři Ing. Josef Klement a MUDr. Roman Kraus, MBA, ředitelka Regionální pobočky VZP Brno pro Jihomoravský kraj a Kraj Vysočina Mgr. Petra Pevná, MBA a ředitel divize Morava ZP Ministerstva vnitra Doc. Ing. Otakar Smolík, CSc., MBA, LL.M. „Velmi si vážím zájmu pánů senátorů i ředitelky VZP a ředitele ZP MV nejen o náš Den zdraví, ale i zájmu naslouchat našim problémům s cílem najít vhodné řešení. Patří jim velké poděkování," ocenila přístup hostů ředitelka novoměstské nemocnice Věra Palečková.

Den zdraví nebyla jen zábava. Na přetřes přišly i vážnější věci. „Jsem moc rád, že při příležitosti Dne zdraví, který uspořádala nemocnice v Novém Městě na Moravě pod vedením paní ředitelky Věry Palečkové, jsem se mohl sejít s řediteli dvou největších zdravotních pojišťoven. Přítomen byl i kolega, senátor MUDr. Roman Kraus, který přijal mé pozvání k diskusi na téma nedostatku lékařů, především v primární péči. Společně jsme diskutovali o vhodných systémových a krátkodobých řešeních, které bude nutné postupně zavádět do praxe," vyjádřil se senátor Josef Klement.

„Paní ředitelce děkuji za milé přijetí a přeji vše dobré, především spokojené zaměstnance i pacienty," dodal.

V listopadu se začne s přestavbou interiéru pavilonu ODN 2 a 3

Pavilon ODN 2 a 3, ve kterém se nachází ve dvou patrech lůžkové oddělení ODN, dále trakt lékařských pokojů a šaten pro personál a v suterénu pak infekční ambulance a ambulance cestovní medicíny, projde proměnou.

Dvě nadzemní patra čekají stavební úpravy. Půjde mimo jiné o vybudování čtyř nových bezbariérových umýváren a zázemí pro hygienu pacientů. „Nově budou osazeny kyslíkové rampy s dopojením na stávající elektroinstalace, provedena bude úprava rozvodu medicinálních plynů. Upraven bude stávající komunikační systém sestra – pacient a do ramp bude přiveden datový kabel. Práce na rozvodech se dotknou i přízemních pater, kde jsou umístěny ordinace, sesterny a zázemí pro zaměstnance,“ informuje náměstek hejtmana Kraje Vysočina pro oblast zdravotnictví Vladimír Novotný.

PAVILON ODN v novoměstské nemocnici. Foto: archiv nemocnice

„V loňském roce došlo k zateplení budovy, teď nás čeká nás přestavba interiérů pavilonu ODN 2, 3. Oddělení nejsou úplně vyhovující především ze strany požadavků požární ochrany. Přizpůsobujeme oddělení všem kritériím k evakuaci pacientů, kteří mají sníženou schopnost pohybu,“ doplňuje technický náměstek novoměstské nemocnice Jiří Drdla, Kraj Vysočina vysoutěžil dodavatele stavby za téměř 18 miliónů korun. „Vzhledem k tomu, že pavilon není možné kompletně vystěhovat, jsou práce naplánovány za provozu. Podepíše se to na délce přísně plánovaných prací, které budou trvat celý rok,“ sděluje radní Kraje Vysočina pro oblast majetku Karel Janoušek.

Objekt, v němž nyní sídlí dvě oddělení dlouhodobě nemocných, sloužil původně jako infekční pavilon. Navrhl jej architekt Bedřich Rozehnal. Podle jeho návrhu byl pavilon postaven už na začátku druhé světové války. Z té doby pochází historické spirálové schodiště, stejně jako podélné balkóny na jižní straně objektu, které v době, kdy pavilon plnil svou původní funkci, sloužily pro návštěvy.

Ministr zdravotnictví přijel předat ocenění MUDr. Aleši Bílkovi

Místopředseda vlády a ministr zdravotnictví prof. MUDr. Vlastimil Válek, CSc., MBA, EBIR a zástupci Kraje Vysočina s doprovodem zavítali v pondělí 22. srpna do Nemocnice Nové Město na Moravě.

Tématem společné diskuze s vedením nemocnice bylo především stále aktuální covidové téma. Probírala se ale také příprava výstavby nového hemodialyzačního střediska, rekonstrukce pavilonu gynekologicko-porodnického oddělení a znovuotevření infekčního oddělení.

Ministr zdravotnictví Vlastimil Válek při předání ocenění MUDr. Aleši Bílkovi *(na snímku vpravo)*. Foto: Helena Zelená Křížová

Na závěr návštěvy v novoměstské nemocnici předal ministr zdravotnictví Vlastimil Válek ocenění MUDr. Aleši Bílkovi – emeritnímu primáři radiologického oddělení.

MUDr. Aleš Bílek

Vynikající radiolog, novoměstský rodák MUDr. Aleš Bílek nastoupil do Nemocnice Nové Město na Moravě v roce 1992. Předtím pracoval rok v nemocnici v Nových Zámcích na Slovensku, taktéž coby radiolog. V roce 1994 se stal vedoucím lékařem CT oddělení novoměstské nemocnice. O pět let později byl jmenován do funkce primáře radiodiagnostického oddělení. Byl členem Radiologické společnosti České lékařské společnosti J. E. Purkyně. V novoměstské nemocnici pracoval pětadvacet let.

Editorial

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

naší nemocnici se díky aktuálně vyhlášené výzvě Ministerstva pro místní rozvoj – Integrovaný regionální operační program IROP 2021-2027 – otevřela možnost požádat o dotaci na projekt ke zvýšení kybernetické bezpečnosti nemocnice.

Zamýšlený projekt v hodnotě bezmála 50 milionů korun má za cíl modernizaci a obměnu IT infrastruktury nemocnice. Záměr je rozplánován do několika částí, kdy po implementaci celého projektu dojde ke zvýšení kybernetické bezpečnosti nemocnice a spolehlivosti přístupu k datům a službám nemocnice. Bude tak zajištěna větší bezpečnost síťové architektury, zvýší se také komfort přístupu k uživatelským stanicím našich zaměstnanců. V neposlední řadě projekt znásobí současnou zálohovací kapacitu a zajistí zabezpečení záloh i citlivých dat nemocnice, proti dnes velmi rozšířeným kybernetickým hrozbám.

Celkem 9 nových lékařů – letošních absolventů lékařských fakult spojí svůj pracovní život s novoměstkou nemocnicí. Nové kolegy tak přivítali nebo ještě přivítají na oddělení interním, dětském, neurologickém a ARO. Vážíme si toho, že mladí lékaři mají zájem pracovat v naší nemocnici. Rádi jim poskytneme dobré zázemí a pomůžeme v přípravě ke specializačnímu vzdělávání. Naše nemocnice má 22 specializačních oborů akreditovaných Ministerstvem zdravotnictví ke vzdělávání lékařů.

Podzim je tady a já vám všem přeji příjemné „babí léto“, užijte si ve zdraví toto kouzelné podzimní období, plné barev i ranních mlh.

S úctou

Věra Palečková, ředitelka Nemocnice Nové Město na Moravě

Co připravujeme?

Nejen pro zaměstnance nemocnice, ale i pro místní patrioty a ostatní zájemce, chystáme nový „nemocniční“ kalendář na rok 2023. Půjde o klasický stolní kalendář, s fotografiemi z jednotlivých oddělení Nemocnice Nové Město na Moravě. O možnosti jeho zakoupení budeme informovat prostřednictvím webových stránek i Facebooku nemocnice. Ve foyer chirurgického pavilonu se do konce roku vystřídá ještě několik výstav. Kromě dvou expozic od žďárského fotografa Milana Šustra představíme také výstavu fotografky Jany Mašterové. Snímky vznikaly v novoměstské nemocnici na oddělení dlouhodobě nemocných. Slavnostní vernisáž se uskuteční 20. října ve 14 hodin. Účast přislíbil i významný český fotograf, vysokoškolský pedagog Jindřich Štreit.

Je to krásná práce, neměnila bych, říká Věra Tůmová, vrchní sestra z operačních sálů

Sestry na operačních sálech mají práci zcela odlišnou od svých kolegyň, jež jsou zaměstnány na lůžkových odděleních. Žijí v naprosto jiném světě, který si jen málokdo z laické veřejnosti dokáže představit.
„Na sále nemáme dlouhodobý přímý kontrakt s pacientem, tak jak je tomu na lůžkových odděleních. Práce je zde nestereotypní. Výhodou je plánovaný operační program, který se ale v průběhu dne často mění s přibývajícími akutními operacemi. Každá operace je svým způsobem jedinečná. V případě rozsáhlého výkonu nebo komplikací během zákroku jsou sestry vystaveny velké psychické a často i fyzické zátěži.
Ne každý je na to připraven a ochoten to zvládnout.
Po převzetí operanta na sál, nastává období maximálního soustředění. Vše má svůj řád, kdy jednotlivé etapy na sebe navazují a na tom se podílí celý operační tým. Po předání pacienta zpět na lůžkové oddělení se atmosféra zase do určité míry uvolní. Probíhá příprava sálu na další výkon, krátká přestávka je vyplněná dokončováním administrativy. V tomto algoritmu probíhá celý pracovní den," popisuje vrchní sestra centrálních operačních sálů novoměstské nemocnice Věra Tůmová.

VĚRA TŮMOVÁ. Foto: Helena Zelená Křížová

Jak dlouho už tuto práci děláte a jak moc se změnila od doby, kdy jste sní začínala?
Do novoměstské nemocnice jsem nastoupila v roce 1982. Od této doby se toho změnilo opravdu hodně. Zvýšil se počet operačních a zákrokových sálů a s tím i výkonů. Z původních 4 sálů je nyní v provozu 9. Ortopedie a urologie byla součástí chirurgie a gynekologie byla samostatná. Dnes je vytvořeno oddělení centrálních operačních sálů sdružující i gynekologické sály. A specializovaly se sály pro ortopedii a urologii. Příprava nástrojů a ostatního sterilního materiálu probíhala dříve na operačních sálech. K výkonům se používaly bavlněné roušky a pláště, které se praly v naší nemocniční prádelně, následně byly na sále složeny do sterilizačních bubnů a sterilizovány. Rukavice se praly, sušily, pudrovaly, balily do gázy a opakovaně sterilizovaly. Připravoval se i veškerý obvazový sterilní materiál.

Na sálech pracoval pouze jeden sanitář a deset sálových sester. Kontejnerový systém je datován rokem 1999, kdy zprovozněním nových operačních sálů vznikla i centrální sterilizace. Dnes se používá jednorázový zdravotnický materiál.

Které vlastnosti by měla sestra na operačním sále mít?
Perioperační sestra se musí umět správně a rychle, ne však zbrkle, rozhodnout. Musí být pečlivá, spolehlivá a komunikativní. Potřebuje mít i určitou technickou zdatnost a ochotu se stále vzdělávat. Právě takové vlastnosti mají všechny moje sestřičky.

Kolik lidí pracuje na operačních sálech, a jak je jejich práce navzájem propojená?
Na operačních sálech pracuje 29 sester, z toho 28 atestovaných, 8 sanitářek a sanitářů a 1 administrativní pracovnice. To jsou kmenoví pracovníci centrálních operačních sálů novoměstské nemocnice.

Operační tým tvoří operatér, asistent operatéra, instrumentářka, obíhající sestra, anesteziolog, anesteziologická sestra a sanitář, případně RDG laborant.

Sestra instrumentářka instrumentuje při operačních výkonech, připravuje a podává lékařské nástroje a pečuje o ně. Sestra obíhající před operačním výkonem zkontroluje připravené nástroje, přístroje a materiál k jednotlivým operacím, pomocí čtečky eviduje jejich čárové kódy do počítače. Otevírá kontejnery, vybaluje materiál, podává vše potřebné instrumentářce. Chystá k odeslání odebraný histologický materiál, obsluhuje zdravotnické prostředky (přístroje). Vše zaznamenává, tvoří takzvaný periprotokol, který obsahuje údaje o použitém materiálu. Mezitím neustále bere telefony a vyřizuje potřebné. Většinou zůstává jedna sestřička celý den jako instrumentářka a druhá obíhající. Obě neustále sledují a kontrolují použité textilie a nástroje u operace.

Významnou roli zastávají naši sanitáři a sanitářky, bez jejich pomoci by byla práce na sále nemyslitelná. Odpovídají za překlad pacienta na operační stůl, dle pokynů lékařů upravují jeho polohu k výkonu. Účastní se úklidu použitých zdravotnických prostředků.

Jak jste na operačních sálech vnímali období, kdy byla kvůli koronavirové pandemii zastavená plánovaná operativa?
Bylo to moc špatné, hlavně nikdo nevěděl, jak dlouho bude trvat zákaz operování. Na sále zůstal pohotovostní tým, sanitáři i sestry vypomáhali na covidových odděleních. Měli jsme i dost nemocných nebo v karanténě. Pod absencí se rovněž podepsalo uzavření školek a škol. Nepříjemnou situaci jsem zažila při náhlém přeorganizování celého patra pro covidové pacienty, kdy jsme museli v krátkém sledu uvolnit prostor a přestěhovat kompletní vybavení těchto sálů. Stěhovaly se zdravotnické prostředky, přístroje a operační materiál do nižších pater.

Máte i chvilky, kdy se vpráci zasmějete?
O legraci není nouze, zejména ráno po předání služby, když jsme na chvíli pohromadě. Pak se rozejdeme na přidělené sály po patrech a už se vidíme náhodně. Každý sál má polední přestávku jinak.

Kdybyste si znovu mohla vybrat povolání, měnila byste?
Původně jsem nastoupila na chirurgii 1 jako sestra u lůžka. Tato práce mě velice bavila a naplňovala. Nedovedla jsem si představit práci na jiném oddělení. Po třech měsících jsem byla přeložena na operační sál, a jsem za to ráda. Je to krásná práce, neměnila bych.

Rehabilitační sestra a primář ortopedie z novoměstské nemocnice strávili čtyři roky v Severní Koreji

Cesty osudu jsou někdy nevyzpytatelné. Často nás zavedou do míst, o nichž se nám nikdy ani nesnilo. Třeba jako někdejší rehabilitační sestru novoměstské nemocnice Rudolfu Vrbeckou a jejího manžela MUDr. Josefa Vrbeckého, který v téže nemocnici působil coby primář ortopedického oddělení.

RUDOLFA VRBECKÁ *(na snímku)* i v důchodu vypomáhala coby záskok na rehabilitačním oddělení novoměstské nemocnice, s rehabilitacemi později pomáhala i v Domě s pečovatelskou službou, kam se přestěhovala. Přestože má problémy se zrakem i sluchem, je stále nesmírně aktivní. Luští křížovky, napsala básně k deseti zastavením Cesty života v Jámách, na jaře vyhrála třetí místo v celostátní literární soutěži na téma tradice a účastní se všemožných aktivit pořádaných Domem s pečovatelskou službou.

Foto: Helena Zelená Křížová

JOSEF VRBECKÝ v Severní Koreji. Foto se svolením Rudolfy Vrbecké

RUDOLFA VRBECKÁ na snímku v prostřední řadě čtvrtá zprava.

Foto se svolením Rudolfy Vrbecké

Ačkoliv oba pocházeli odjinud, Nové Město na Moravě se jim nakonec stalo domovem. Málokdo však ví, že se seznámili na zcela odlišném místě – v Severní Koreji.

„V roce 1952 před Vánocemi organizovalo ministerstvo zdravotnictví nábor zdravotníků do korejské nemocnice. Já jsem v té době pracovala v Kladrubech. Přihlásila jsem se a byla jsem vybrána. Tehdy tam společně z Československa jeli ortopedi, internisté, ušaři, kožaři, gynekologové, zubaři, zdravotní sestry a další. Bylo nás přes třicet," vzpomíná Rudolfa Vrbecká. V době, kdy odjížděla do Severní Koreje jí bylo 28 let. Jejímu budoucímu manželovi 32.

Jejich novým působištěm se stala nemocnice v severokorejském Čchongdžinu. „Bylo to zařízení velice chudě vybavené. Budova byla po válce rozstřílená, záchody tam vůbec nefungovaly. Kýble s exkrementy vynášely korejské sestřičky ven. Nebylo výjimkou, že se na dvoře občas objevila amputovaná noha. Pro nás to byl šok," netají se ohromením.

Čeští zdravotníci bydleli v domku napůl dřevěném a napůl uplácaném z hlíny. Spali na železných postelích. V budově nebyly žádné skříně, jednu z jeho částí ovšem tvořila malá šatna. O stravu zdravotníků se staral český kuchař, který měl k ruce korejské pomocnice. „Hned na první oběd jsme měli něco, čemu jsme říkali praseryba. Bylo to sice vepřové maso, ale protože tam prasata krmili rybami, tak i jejich maso bylo cítit po rybách," vysvětluje Rudolfa Vrbecká.

V nemocnici se čeští zdravotníci starali o dvě stovky pacientů. „Všichni pacienti byli trpěliví, skromní a za všechno vděční. Dorozumívali jsme se s nimi rukama nohama. Něco jsme pochytili korejsky, trochu jsme mluvili anglicky, německy nebo rusky. Prostě takovou směsicí všeho možného. Ale porozuměli jsme si. Třeba ‚adin hanza čuketa i sumnyda' v doslovném překladu znamenalo ‚jeden pacient je mrtvola'. Rodinní příslušníci pacienta tábořili před nemocnicí a vařili mu. Ne všichni ale měli to štěstí, že měli rodinu. Pamatuji si na jednoho čtrnáctiletého kluka. Říkal, že je ‚abaj', čili hlavní muž rodiny. Všechny jeho příbuzné postřílelí ve válce. On sám měl půlku obličeje popálenou od napalmu. Ale byl hrozně šikovný, pořád se učil. Vůbec všichni Korejci byli velice pilní a učení chtiví," vypráví Rudolfa Vrbecká. Vybavení tamní nemocnice bylo bídné, zásobování léky přímo zoufalé. „Často jsme nemohli vůbec nic dělat. Jediné, co nám zbývalo, bylo odhánět z pacientů mouchy. Nic jiného," říká bývalá rehabilitační sestra.

Do Severní Koreje přijela před Vánoci roku 1952. A spolu se svým budoucím manželem tam pobyla téměř čtyři roky. On byl rozvedený se dvěma syny, ona svobodná. Rudolfa Vrbecká pak odjela z jejich společného zahraničního působiště o něco dříve a vrátila se ke své práci v rehabilitačním středisku v Kladrubech. Svatbu měli na dálku, v zastoupení.

Do Nového Města na Moravě se dostali v roce 1963. MUDr. Vrbecký tam nastoupil coby odborný lékař – ortoped, posléze získal post primáře ortopedie, kde působil až do své smrti v roce 1973.

Jeho manželka začala v novoměstské nemocnici pracovat jako rehabilitační sestra. Později se stala vedoucí rehabilitačního oddělení a vedoucí okresní rehabilitační sestrou.

Spolu měli dvě děti, společně ale vychovali čtyři potomky, i dvě děti z předchozího manželství MUDr. Vrbeckého.